

Atzucacs

Un relat de: [pèrdix](#)

Aquests dies en què la inspiració sembla allunyada de mi, estic intentant resoldre l'enigma d'aquells contes, un dia començats, que han quedat congelats en un punt esperant l'escalfament pel microones de la meua creativitat. Perquè aquests estan inacabats i d'altres han tirat endavant? estan mal començats, mal plantejats o pensats sense solta ni volta? o és simplement la mandra? o l'atzar? o és que són tan sols escenes que he volgut elevar, endebades, a la categoria de relat?. Sigui con sigui, han acabat en un atzucac.

Tinc un ionqui de tota la vida a meitat d'un atracament a una sucursal bancària del meu barri. Inicialment, a causa dels darrers esdeveniments, els clients havien confós el ionqui amb algun desvetllat militant d'una cèl·lula dorment d'Al-Qaida però, al sentir el deix inconfusible del seu argot, es senten paradoxalment alleujats i quasi emocionats davant la quotidianitat i previsibilitat de la situació. Se n'adonen que no seran co-responsables de l'arribada al paradís, prèvia autoimmolació ritual, de l'individu en qüestió sinó que, simplement, esdevindran hostatges d'un paio que els tractarà raonablement bé, que posarà unes condicions més o menys extravagants per garantir-se la fugida i que l'agafaran, a molt trigar, al tombant de la quarta cantonada. Potser el conte hauria d'haver acabar aquí, però ho faria de manera estranya. Si continués, no sabria ben bé fins a on portar-lo... Quan obro l'arxiu de word estan tots amb les mans alçades i em miren demanant-me, com a mínim, que els deixi abaixar els braços. Condescendent hi accedeixo afegint una frase que comença "el ionqui Miquel, mico en mà, ensopega amb un estand d'informació d'uns crèdits a baix interès per a estudiants, de condicions immillorables i perd la pistola...".

Després tinc un noi perdut enmig del transport públic. Ara li prenen un taxi, ara s'adorm a l'autobús, ara s'equivoca de tren,... tot un cúmulo de despropòsits atzarosos que l'allunyen irremissiblement de casa seva. Enmig de tot aquest embolic, l'hipotètic lector descobreix que la vida d'ell és a la vegada un laberint, un atzucac, on la solitud tan desitjada en un moment donat s'ha convertit en una llosa pesada de moure. Però com no m'acaba d'agradar un personatge tan pla i amb tan poca esma, l'he deixat dormint dins un vagó de metro somniant que ella mai no ha marxat del seu costat. Cada vegada que obro aquest arxiu faig el doble click amb suavitat, em desplaço per les línies del text amb cautela i així, en silenci, evito despertar-lo del seu son. Aquest noi, que pretenia ser una mena d'alter ego, té molt mal despertar i temo la seva reacció si descobrís que porta mesos dormint al metro.

També tinc un home arreglant-se per a sortir de farra, per enèsima vegada en la seva vida, davant del mirall acusador del lavabo de casa seva. No espera res de la nit, ja li ha tret tot el suc que n'era capaç, però malgrat això continua realitzant el ritual setmanal. Aquest relat té títol abans de començar, cosa estranya en mi, però sóc incapaç de desenvolupar-lo. Quan portava un paràgraf em vaig adonar que estava fent un conte moralitzant i cruel, que em convertia en una mena de patètica divinitat que tot ho controla i que gaudeix de totes les virtuts del món excepte de l'empatia.

Aquesta introducció era una coartada per a arribar a una escena, basada en experiències pròpies, que em va fascinar. I és aquesta:

ell està a la seva discoteca de guàrdia i va cap al lavabo a foter-se la penúltima clenxa de la nit. Es va obrint pas entre la gent i tothom, al sentir el contacte, el mira de manera automàtica. Aleshores es fixa en les seves cares i pateix un déjà vu cinematogràfic, es sent el coronel Dax dins la trinxera, passant revista a les seves tropes en el moment abans d'assaltar el turó de la Formiga, com passa a la magnífica pel·lícula "Camins de glòria", de Stanley Kubrick. L'esmentat turó, de nul·la importància militar, estava completament ocupat per l'exercit alemany i el seu assalt representava la mort segura i inútil de tots els batallons francesos. Però els interessos estratègics de l'alt comandament els empenyen cap al suïcidi segur. En aquesta escena memorable, la càmera ara enfoca la cara del coronel Dax, interpretat magistralment per Kirk Douglas, adés esdevé els seus ulls. D'aquesta manera Kubrick ens mostra la cruessa de la guerra, permet veure l'estat deplorable i tètric de les trinxeres i, sobretot, les faccions dels soldats alineats a ambdós costats, on podem endevinar la por, el cansament infinit, la ràbia, la crispació i per sobre de tot, la resignació de saber que ja fa temps que la seva vida no val res i malgrat tot sobreviuen no saben ben bé per quina raó.

I el meu personatge es sentia com el coronel, ja que a part de ser un combatent més- surt el primer de la trinxera amb el xiulet a la boca i la pistola a la mà- sap que les poques esperances que pot tenir aquella gent de sobreviure als estralls de la nit són completament estèrils. No hi ha sortida, el turó de la Formiga és, com cada dissabte, inexpugnable.

Em va agradar força aquesta imatge que vaig visualitzar una nit en un bar de copes, però les conclusions a extreure les trobo massa genèriques, manipulades i esbiaixades.

I així he deixat a l'home davant del mirall com si es tractes de la Reina del conte de la Blancaneus, preguntant-li contínuament qui és el cavaller més formós del regne. Aquest és el pitjor personatge de tots: obri per on obri el relat, el malparit em veu pel mirall i em fot unes esbroncades que fan esfereir, us ho ben juro.

Des de fa anys, tinc un noi a l'atur que acaba de descobrir la raó per la qual les seves cartes demanant feina no tenen mai resposta. En el darrer viatge a la bústia de correus, va constatar que aquestes havien estat convertides, a instàncies de l'ajuntament, en un forn crematori. Ell que innocentment pensava que era un problema de mala educació empresarial o d'una trajectòria professional vacil·lant i caòtica... Aquest fa temps que no l'obro. Diuen que a hores d'ara ja ha trobat feina...

Després tinc una petita anècdota de les minivacances que he fet al pirineu navarrès. Extasiat i acalorat en aquell temple del localisme i la singularitat, al tros d'irracional del meu cos li va venir de gust una Coca-Cola fresqueta, el paradigma de la globalització homogeneïtzadora. Vaig parar en un bar, ja a la Navarra francesa i el meu organisme, obviant el meu rubor i imposant-se al meu cervell, va demanar "an Cocà sivuplé" amb el seu francès macarrònic. El cambrer em va dir que ho sentia, que no tenia Cocà i només hi havia cola basca. Em va semblar bé i m'atansà una ampolla on hi havia escrit "Kola alternatiboa", un refresc de cola autòcton. Dels meus ulls van caure uns llagrimots enormes de penediment i alegria.

Volia fer una història d'això però entre els amics i la meua dona m'han desencisat. "I?" em van dir uns i altres, com si d'un conte de la Tiamat es tractés, i jo vaig arronsar les espatlles completament cohibit. La història, gargotejada en un bloc de notes, espera, sense que m'hagi fet cap retret fins al moment.

No ho sé, potser algun dia els faig sortir d'aquesta mena de càstig hel·lènic, condemnats a repetir la mateixa acció de manera indefinida. Però si Sísif, de qui les males llengües diuen que era el pare d'Ulisses, porta milers d'anys a l'Hades empenyent dalt d'una muntanya una pedra que sempre torna a caure al punt d'origen com a càstig per haver enganyat als Deus, els vindrà als meus personatges inacabats d'aguantar una condemna casolana que un virus informàtic qualsevol pot engegar un dia a dida en un tres i no byte?

Ves per on, aquest relat de relats inacabats també acaba de manera abrupte. Ja sortiré de l'atzucac.